

Sygn. akt II Ka 99/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2016 r.

sprawy **skazanego B. G.**

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 28 grudnia 2015 r. sygn. akt II K 476/15

I. zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sokołowie Podlaskim;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. M. w S. kwotę 146,60 zł (w tym 26,60 zł podatku VAT) tytułem sprawowanej z urzędu obrony skazanego B. G. w II instancji;

III. zwalnia skazanego od wydatków postępowania odwoławczego stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 99/16

UZASADNIENIE

B. G. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 25 października 2011 r., sygn. **II K 434/11** za czyn z art. 178a § 1 kk popełniony w dniu 15 lipca 2011 r. na karę 7 (siedmiu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym oraz na środki karne w postaci: zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat oraz świadczenie pieniężne w wysokości 200 (dwustu) złotych na rzecz Fundacji (...). K. Pomocy (...) w Wypadkach Samochodowych;

2. Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 19 lipca 2012 r., sygn. **II K 242/12** za czyn z art. 178a § 4 kk popełniony w dniu 25 kwietnia 2012 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie

art. 69 § 1, 2 i 4 kk w zw. z art. 70 § 2 kk warunkowo zawieszono na okres 3 (trzech) lat tytułem próby oraz na karę grzywny orzeczonej na podstawie art. 71 § 1 kk w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda stawka; na podstawie art. 42 § 2 kk orzeczono wobec B. G. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat, zaś na podstawie art. 73 § 2 kk oddano go w okresie próby pod dozór kuratora. W postępowaniu wykonawczym postanowieniem Sądu Rejonowego w Węgrowie, VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w S. z dnia 04 czerwca 2014 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawiania wolności.

3. Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 19 lipca 2012 r., sygn. **II K 238/12** za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk popełniony w dniach 20 stycznia 2012 r. – 10 grudnia 2011 r. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny orzeczoną na podstawie art. 33 § 2 kk w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda stawka oraz za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk popełniony w okresie listopada 2011 r. do 24 grudnia 2011 r. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na karę grzywny orzeczoną na podstawie art. 33 § 2 kk w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 10 (dziesięć) złotych każda stawka; na podstawie art. 91 § 2 kk orzeczono wobec B. G. karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda stawka; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawiania wolności warunkowo zawieszono na okres 3 (trzech) lat tytułem próby. W postępowaniu wykonawczym postanowieniem Sądu Rejonowego w Węgrowie, VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w S. z dnia 18 kwietnia 2014 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawiania wolności.

4. Sądu Rejonowego w Węgrowie, VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w S. z dnia 23 maja 2013 r., sygn. **VII K 26/13** za czyn z art. 288 § 1 kk popełniony w dniu 02 listopada 2010 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 2 kk warunkowo zawieszono na okres 3 (trzech) lat tytułem próby; na podstawie art. 70 § 2 kk oddano B. G. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, zaś na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono wobec niego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 833,30 (ośmiuset trzydziestu trzech i 30/100) złotych. W postępowaniu wykonawczym postanowieniem Sądu Rejonowego w Węgrowie, VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w S. z dnia 22 października 2014 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawiania wolności.

5. Sądu Rejonowego w Węgrowie, VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w S. z dnia 20 marca 2014 r., sygn. **VII K 258/13** za czyn z art. 289 § 1 kk w zw. z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 19 października 2012 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na środek karny orzeczonej na podstawie art. 42 § 2 kk w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat.

6. Sądu Rejonowego w Węgrowie, VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w S. z dnia 31 lipca 2014 r., sygn. **VII K 781/13** za czyn z art. 244 kk popełniony w dniu 30 czerwca 2013 r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

7. Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 11 czerwca 2011 r., sygn. **II K 229/15** za czyn z art. 279 § 1 kk popełniony w dniu 10 października 2014 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

8. Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. **II K 215/15** za czyn popełniony w dniu 09 sierpnia 2015 r. na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim wyrokiem łącznym z dnia 28 grudnia 2015 r., sygn. II K 476/15:

1. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk (w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy kodeks karny oraz niektórych innych ustaw) orzeczone w sprawach II K 26/13 Sądu Rejonowego w Węgrowie Wydziału Zamiejscowego w S. i II K 434/11 Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim za

poszczególne przestępstwa kary ograniczenia wolności i pozbawienia wolności połączył i orzekł wobec B. G. łączną karę roku pozbawienia wolności, stwierdzając, że w pozostałym zakresie wyroki te podlegają odrębnemu wykonaniu;

2. na podstawie art. 575 § 1 kpk rozwiązał karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim w sprawie II K 238/12;

3. na podstawie art. 91 § 2 kk orzeczone w sprawach II K 242/12 i II K 238/12 Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim za poszczególne przestępstwa kary pozbawienia wolności połączył i orzekł wobec B. G. łączną karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, stwierdzając, że w pozostałym zakresie wyroki te podlegają odrębnemu wykonaniu;

4. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk (w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy kodeks karny oraz niektórych innych ustaw) orzeczone w sprawach VII K 258/13 i VII K 781/13 Sądu Rejonowego w Węgrowie Wydziału Zamiejscowego w S. za poszczególne przestępstwa kary pozbawienia wolności połączył i orzekł wobec B. G. łączną karę roku pozbawienia wolności, stwierdzając, że w pozostałym zakresie wyroki te podlegają odrębnemu wykonaniu;

5. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone wyżej kary łączne oraz kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach II K 229/15 i II K 215/15 Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim połączył i wymierzył B. G. karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

6. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej wyżej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okresy pozbawienia wolności w dniach: 30.10.2014 r. – 30.10.2015 r. w sprawie VII K 258/13, 30.10.2015 r. – 28.12. 2015 r. w sprawie II K 238/15 oraz stwierdził, że kara łączna ulega skróceniu o 80 dni z uwagi na wykonanie orzeczonej na podstawie art. 71 § 1 kk grzywny w sprawie II K 242/12 Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim;

7. na podstawie art. 572 kpk w pozostałym zakresie postępowanie o wydanie wyroku łącznego umorzył;

8. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. M. 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych, w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę sprawowaną z urzędu;

9. zwolnił skazanego od kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł prokurator, zaskarżając go w całości. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk, art. 438 pkt 2 kpk i art. 437 § 2 kpk orzeczeniu temu zarzucił obrazę przepisu art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015.396), która miała wpływ na treść wyroku, a polegającą na zastosowaniu zarówno przepisów rozdziału IX ustawy – kk w brzmieniu obowiązującym przed 01 lipca 2015 r. jak i w brzmieniu nowym – nadanym w/w ustawą, w jednym wyroku łącznym, podczas gdy przepis ten nie przewiduje takiej możliwości.

Podnosząc powyższe, prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez przyjęcie, iż podstawą do wydania wyroku łącznego jest rozdział IX ustawy – kk w jego nowym brzmieniu.

W toku rozprawy apelacyjnej prokurator poparł apelację i wniosek w niej zawarty. obrońca oskarżonego wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy oraz zasądzenie kosztów obrony z urzędu, z uwagi na to, że nie zostały one uiszczone w całości, ani w części. Oskarżony wniósł o zamianę wyroku poprzez zastosowanie zasady pełnej absorpcji i warunkowe zawieszenie kary łącznej.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacji prokuratora nie sposób odmówić słuszności i dlatego wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji należy uznać za zasadny.

Orzeczenie takiej treści nie przesądza w żadnej mierze o kwestii ostatecznego wymiaru kary łącznej i nie może zostać odebrane inaczej, niż jedynie jako zalecenie ponownego rozpoznania przedmiotowej sprawy przez Sąd Rejonowy bez opisanych poniżej uchybień.

Na wstępie wskazać należy, iż nowelizacja Kodeksu karnego i Kodeksu postępowania karnego wprowadzona ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) jako weszła w życie z dniem 01 lipca 2015 r. całkowicie zmieniła model orzekania instytucji kary łącznej. Jedną z zasadniczych zmian jest to, iż podstawę wymiaru kary łącznej mogą stanowić nie tylko kary jednostkowe orzekane za przestępstwa pozostające w realnym zbiegu, ale także kary orzeczone wcześniej jako kara łączna w poszczególnych wyrokach (art. 85 § 2 kk). W sytuacji orzekania w przedmiocie wyroku łącznego w myśl znowelizowanych przepisów nie zachodzi obecnie potrzeba rozwiązywania uprzednio orzeczonych w poszczególnych wyrokach węzłów kar łącznych, które stają się de lege lata częściami składowymi orzekanej kary łącznej. Jak wskazuje się w piśmiennictwie, taki model wymiaru kary łącznej można określić jako model kary łącznej „kroczącej” (P. Kardas, Jeden czy dwa modele wymiaru kary łącznej? O paradoksach nowej regulacji kary łącznej, Prokuratura i Prawo 11/2015; M. Bielski, Przesłanki wymiaru kary łącznej orzekanej w trybach wyroku skazującego i wyroku łącznego na tle nowego modelu kary łącznej, Palestra 7-8/2015.). Kolejną zasadniczą zmianą wprowadzoną w wyniku nowelizacji jest to, iż ustawodawca odstąpił od wymogu uzależnienia możliwości orzeczenia kary łącznej od negatywnej przesłanki nieprzedzielenia pozostających w realnym zbiegu przestępstw, chociażby nieprawomocnym wyrokiem, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Łączeniu nie mogą podlegać także kary już wykonane. Nadto, w dodanym w/w ustawą przepisie art. 85a kk pojawiły się także uregulowania dotyczące dyrektyw wymiaru kary odnoszące się tylko i wyłącznie do instytucji kary łącznej.

Aby rozstrzygnąć wątpliwości w zakresie stosowania znowelizowanych przepisów w zakresie orzekania w przedmiocie wyroku łącznego w art. 19 ust. 1 w/w ustawy nowelizującej wprowadzono normy intertemporalne (przepisy przejściowe), określające granice, w jakich przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego, zatytułowanego „Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych” w brzmieniu po nowelizacji mogą być zastosowane do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem 01 lipca 2015 r. tj. przed wejściem w życie tejsze noweli.

Zgodnie z dyspozycją art. 19 ust. 1 tejsze ustawy, przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 (Kodeksu karnego), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejście w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnie skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W świetle przytoczonego wyżej art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) regułą jest wyłączenie stosowania nowych uregulowań dotyczących kary łącznej do kar prawomocnie orzeczonych przed 01 lipca 2015 r. Z całą stanowczością podkreślenia wymaga zatem, iż w takim i tylko w takim zakresie omawiany przepis wyłącza stosowanie art. 4 § 1 kk. W efekcie, jeżeli wszystkie wyroki dotyczące skazanego zapadły przed tą datą, Sąd orzekający w sprawie powinien stosować jedynie przepisy dotyczące kary łącznej w brzmieniu dotychczasowym (przed 01 lipca 2015 r.).

Nowe uregulowania dotyczące kary łącznej mogą być brane pod uwagę, wyłącznie w sytuacji, jeżeli po 30 czerwca 2015 r. doszło do prawomocnego skazania za przestępstwo (nawet jeżeli zostało popełnione przed tą datą) o czym świadczy druga część przepisu art. 19 ust. 1 w/w ustawy. Dopiero wówczas otwiera się droga do wydania wyroku łącznego na nowych zasadach, obejmująca także kary, które przed 01 lipca 2015 r. nie mogły być podstawą orzekania kary łącznej (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 lipca 2015 r., sygn. II Akz 410/15, Biul. SAKa 2015/3/8, KZS 2015/10/62, LEX nr 1809506).

W realiach przedmiotowej sprawy, wobec tego, iż w stosunku do B. G. po dniu 01 lipca 2015 r. zapadł i uprawomocnił się wyrok w sprawie II K 215/15, rozstrzygając w przedmiocie orzeczenia o karze łącznej Sąd I instancji mógł zastosować przepisy nowe.

Jak słusznie wskazuje skarżący, Sąd Rejonowy orzekając w dniu 28 grudnia 2015 r. nie mógł jednak, tak jak uczynił to w zaskarżonym orzeczeniu, stosując przepisy przejściowe art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, jednocześnie stosować w jednym wyroku zarówno przepisy „stare” i „nowe” rozdziału IX Kodeksu Karnego dotyczące kary łącznej w brzmieniu sprzed i po nowelizacji. W sytuacji kolizji ustaw w czasie, winien posłużyć się tymi względniejszymi dla sprawcy (art. 4 § 1 kk). Tymczasem, Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku najpierw zastosował do sześciu spraw (z ośmiu branych pod uwagę), w których wyroki zapadły przed 01 lipca 2015 r., przepisy art. 85 kk i art. 86 kk w ich brzmieniu sprzed 01 lipca, ustalając 3 zbiegi przestępstw i co za tym idzie orzekając 3 kary łączne, których następnie wraz z innymi karami orzeczonymi w dwóch kolejnych sprawach połączył, stosując do nich przepisy w brzmieniu po nowelizacji, orzekając w ten sposób nową karę łączną w jednym wyroku łącznym. Nieuprawnionym było jednak jednoczesne orzekanie trzech „jednostkowych” kar łącznych w wyniku połączenia kar z rzeczywistych zbiegów przestępstw w myśl przepisów sprzed nowelizacji, które taką możliwość dopuszczały, z jednoczesnym wiązaniem tychże kar łącznych węzłem kolejnej kary łącznej z innymi karami w myśl przepisów znowelizowanych. W sytuacji kolizji ustaw w czasie, Sąd Rejonowy nie wybrał bowiem przepisów względniejszych dla sprawcy, lecz skorzystał z obu modeli instytucji kary łącznej, w kształcie sprzed i po nowelizacji, w sposób zupełnie niezrozumiały mieszając je ze sobą w tym samym orzeczeniu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności stwierdzenia wymaga, iż w związku z tym, iż jeden z wyroków odnośnie skazanego zapadł po 01 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy miał dwie możliwości. Pierwszą z nich było połączenie orzeczonych wobec skazanego kar w myśl przepisów nowych, zaś drugą możliwością z uwagi na to, iż stosowanie przepisów dotychczasowych jest wyłączone odnośnie skazań zapadłych po 01 lipca 2015 r., Sąd ten mógł połączyć skazania zapadłe wobec B. G. do 30 czerwca 2015 r. w myśl przepisów „starych” w brzmieniu sprzed nowelizacji, jednakże z wyłączeniem kary zapadłej w sprawie II K 215/15.

Podejmując decyzję w tym zakresie, jak już wskazano, priorytetowym było dogłębne rozważenie i ustalenie przez Sąd I instancji, które z przepisów – w brzmieniu sprzed czy po nowelizacji - w realiach przedmiotowej sprawy będą korzystniejsze dla B. G. (art. 4 § 1 kk). Jak wskazuje się w doktrynie, nieuprawnione byłoby bowiem doszukiwanie się w końcowym fragmencie art. 19 ust. 1 noweli z dnia 20 lutego 2015 r. nakazu stosowania wyłącznie ustawy nowej. Funkcją tego przepisu jest jedynie doprecyzowanie zakresu, w jakim wyłączone jest stosowanie ustawy nowej do kar prawomocnie orzeczonych przed 01 lipca 2015 r. (Jarosław Majewski, Komentarz do art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw [w:] Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015, LEX nr 10234). Mimo, że Sąd Rejonowy dostrzegł fakt zapadnięcia wobec skazanego prawomocnego orzeczenia po dniu 01 lipca 2015 r., a co za tym idzie możliwość orzeczenia o karze łącznej w myśl przepisów znowelizowanych, co wynika bezpośrednio z pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia, to w sytuacji kolizji ustaw w czasie, nie dokonał w istocie wyboru przepisów ustawy w brzmieniu korzystniejszym dla B. G., mieszając ze sobą dwa stany prawne.

Dodać także należy, iż Sąd Rejonowy procedując po raz kolejny, po uchyleniu zaskarżonego wyroku przez Sąd I instancji, poza kluczową kwestią ustalenia stosowania których przepisów odnośnie kary łącznej i wyroku łącznego – sprzed czy po nowelizacji, jaka nastąpiła w dniu 01 lipca 2015 r. - w realiach niniejszej sprawy będzie korzystniejsze dla sprawcy, winien mieć na uwadze także skreślenie przez ustawodawcę w wyniku tejsze nowelizacji z Kodeksu karnego treści art. 92 kk, zgodnie z którym możliwym było połączenie kar już wykonanych. Obecnie, w sytuacji rozstrzygnięcia w przedmiocie wyroku łącznego, na podstawie przepisów znowelizowanych, nie jest to już możliwe. Łączeniu podlegają jedynie kary podlegające wykonaniu, czyli takie których wykonywanie skazany rozpoczął, lecz jeszcze nie ukończył oraz te oczekujące na wykonanie. Orzekając w przedmiocie wyroku łącznego obowiązkiem Sądu Rejonowego rozważającego rozstrzygnięcie w przedmiocie wyroku łącznego w myśl przepisów znowelizowanych stanie się zatem także ustalenie, które z prawomocnie orzeczonych kar skazany obył już w całości, co warunkowało będzie w takiej sytuacji brak możliwości połączenia tychże kar węzłem kary łącznej.

Na marginesie niniejszych rozważań dodać można jedynie, iż inaczej niż oczekuje tego skazany, co wynika wprost z jego stanowiska zaprezentowanego na rozprawie apelacyjnej, w realiach niniejszej sprawy niedopuszczalne jest

rozstrzygnięcie, w którym w wyniku połączenia dotychczas prawomocnie orzeczonych kar Sąd orzekający w sprawie mógłby orzec wobec B. G. karę łączną pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Chociaż skazanemu w poszczególnych wyrokach w sprawach o **sygn. II K 242/12, II K 238/12 oraz VII K 26/13** wymierzono kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, każdorazowo weryfikacja pozytywnej prognozy kryminologicznej związanej z poddaniem sprawcy próbie okazywała się negatywna, a kary pozbawienia wolności orzeczone we wszystkich w/w sprawach zostały zarządzane do wykonania w postępowaniu wykonawczym. Z tych względów, skazany do połączenia ma obecnie jedynie tzw. bezwzględne kary pozbawienia wolności, jakie wykonane mogą być jedynie w warunkach izolacji więziennej.

Nad zagadnieniem zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej jako skazania bez warunkowego zawieszenia pochylił się Sąd Apelacyjny w Katowicach, który w wyroku z dnia 24 kwietnia 2015 r., sygn. II AKa 114/15 wskazał, iż sprawca, któremu w wyroku wymierzono karę pozbawienia wolności z zastosowaniem instytucji z art. 69 kk, ale wobec którego następnie zarządzono wykonanie tej kary na podstawie art. 75 kk, jest osobą skazaną na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w rozumieniu art. 89 § 1 kk. Jeżeli wobec tego za zbiegające się przestępstwa wymierzono skazanemu w wyrokach podlegających łączeniu wyłącznie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, ale później wydano stosowne postanowienia o ich zarządzeniu, to niedopuszczalne jest w świetle treści art. 85 kk i art. 89 § 1 kk zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej tym wyrokiem łącznym (Biul. SAKa 2015/2/4, KZS 2015/9/52, LEX nr 1770343, Prok. i Pr.-wkł. 2015/12/19).

Mając na uwadze powyższe rozważania i uznając słuszność apelacji wywiezionej przez prokuratora, Sąd Okręgowy w Siedlcach zaskarżony wyrok uchylił i sprawę niniejszą przekazał Sądowi Rejonowemu w Sokołowie Podlaskim do ponownego rozpoznania.

Wynagrodzenie za obronę skazanego z urzędu zasądzono zgodnie z § 14 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r., poz. 461).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy mając na uwadze zainicjowanie kontroli odwoławczej wyroku jedynie w wyniku apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego, zasady słuszności, trudną sytuację materialną skazanego B. G., przebywającego obecnie w warunkach izolacji penitencjarnej, gdzie nie pozostaje zatrudniony odpłatnie, zwolnił go od uiszczenia wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że poniesie je Skarb Państwa.

Z tych względów, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.